

Shooster – Live

CD-RECENSIE

Shooster – Live

bezetting: Efraïm Trujillo tenorsaxofoon; Anton Goudsmit gitaar; Sven

Schuster contrabas; Victor de Boo drums

opgenomen: 27 januari 2007, Klein Koninkrijk, Olst

release: 2013

label: Shooster Records

tracks: 8

tijd: 46:32

websites: www.shooster.nl

door: Jan Jasper Tamboer

De muzikanten van Shooster, de band van contrabassist Sven Schuster, komen er rond voor uit dat zij jazz spelen. Bepaalde muzikanten willen liever niet als zodanig bestempeld worden, omdat zij dat te benauwend vinden. Bij Shooster weet je wat je krijgt en dat is jazz, met een thema, doorwerking, improvisatie en herhaling van het thema.

De thema's bestaan uit goed verzorgde melodiereeksen die prima vertrekpunten en afsluitingen vormen voor de solo's. Alle vier de muzikanten komen daarbij aan bod. Hier en daar zijn citaten herkenbaar. Alle stukken zijn van de hand van Schuster, die op het conservatorium van Enschede een graad in compositie haalde.

Efraïm Trujillo, Schuster en Victor de Boo spelen ook al jaren met elkaar in de Obsions, dan met toetsenist Jeroen van Helsdingen in plaats van Goudsmit. De drie hoeven maar met hun ogen te knippen om elkaar te begrijpen. Met de gitarist erbij bestaat Shooster alweer achttien jaar, zodat in deze bezetting de onderlinge muzikale obstakels ook allang geslecht zijn. Trujillo en Goudsmit spelen natuurlijk eveneens samen in The Ploctones.

Trujillo en Goudsmit weten met hun bezieling inspiratie af te dwingen, die de samenwerking op een hoger plan tilt. Het enthousiasme van de saxofonist klinkt in zijn spel door. Goudsmit grossiert in onnavolgbare akkoorden en noten. Het meezingen van de gitarist met zijn partijen is soms erg prominent en leidt dan af van zijn spel. Het verhoogt de levendigheid, dat wel. Schuster vormt met De Boo een gouden koppel. Schuster pakt goed door op zijn contrabas en De Boo is een echte jazzdrummer, subtiel en geen krachtpatser.

Wat op 'Blue Goo' begint als een slepende blues, ontspint zich als een hitsig uptemponummer, om vervolgens terug te keren tot het openingsthema. In 'Jimitology' gaat het er ruig aan toe. Het lijkt erop dat het stel probeert de beperkingen van het instrumentarium op te heffen. 'A Rhythm' kent onverwachte versnellingen en vertragingen, waarbij drummer De Boo losbarst in enerverende *breaks*. Hij heeft de smaak te pakken, want bij de Cubaanse klanken van 'Mambo Out' krijgt het ritme driftige dimensies. Dat is dan meteen een heftige afsluiting van een gloedvolle cd.